

Drobiž.

Kužek omedli. V Perthu v Avstraliji je nekdo vzel svojega psička s seboj v živalski vrt (zverinjak, zoo). Ko prideta okoli vogala, stojita oko v oko belemu medvedu nasproti. Kužek se strese in od strahu omedli. Redko kaj takega slišimo in vendar je tako. Hudi pretresi živčevja onesvestijo ne samo človeka, ampak tudi žival. Podobno se zgodi tudi škorpionu, ako je obdan od ognja. Bajka je, da sam sebe do smrti piči, ali pa da se potuhne; radi strahu omedli! Tudi pajkom in še več drugim žužkom se godi prav tako: ako ugledajo svojega smrtnega sovražnika, jim srce zastane in postanejo trdi: omedleli so!

Znamenit pritlikavec je umrl v Južni Afriki. Visok je bil 120 cm, koža mu je bila črna kot premog, dočkal pa je 110 let in bi še ne bil umrl, ako bi si ne bil neke praske zastrupil. Klicali so ga za Panča. Zadnji njegov gospodar je bil že četrti v družini, pri kateri je služil. Praded sedanjega družinskega glavarja je pritlikavca našel vsega dognanega in trepetajočega na cesti, ga pobral in ga negoval. Panč je bil namreč ušel krutemu gospodarju, a si je zdaj pri novem skoraj opomogel. Služil je zvesto rodu za rodom, sam pa se zdel neumrljiv, dasi je bil pobožen možek in je večkrat ponavljal, da bo rad odšel domov, ko pride njegov čas.

Pravi junak. Neka nemška parobrodna družba je poklonila lepo darilo nemu svojih ladijskih kurjačev, da ga odkliče in poplača za res junaški čin. Kaj je pa naredil takega? Nekega dne je z lopato metal premog pod ladijski kotel, ko z grozo opazi, da je s premogom vrigel v ogenj tudi dinamično bombo, skrito v premogu. Ne da bi se tudi za trenutek obotavljal, seže z roko v razbeljeno peč in potegne bombo iz ognja, še preden je mogla eksplodirati. Rešil je ladjo in posadko, a se hudo ožgal.

Življenje za brata. V Indiji je delavec zbolel za kolero. Edino v bolnici bi ga mogli še ozdraviti. Toda vsi tovariši so zbežali, ker so se hudo bali nalezljive bolezni. Ni pa poznal strahu policijski narednik. Odvedel ga je v to bolnišnico in delavec je ozdravel. Narednika pa je napadla kolera in ga spravila v grob. Naprej je vedel, kaj utegne priti, pa ni se pomišljal, ko je bilo treba bližnjemu pomagati.

MLADI MOŽAKI POŠTENJAKI. Pred nedavnim se je v nekem mestu pripetila

zgodbica, ki nam jo pripoveduje očividec takole:

Trije živahni, ubožni fantiči, bržkone bratje, so se v največjem diru podili z majhnim vozičkom po ozki, zapuščeni ulici. Eden je držal voziček za oje, drugi ga porival, najmlajši pa sedel na vrečah v zaboji, ki je nadomeščal zgornji del voza.

V isti ulici je pa imel pred neko hišo branjevec postavljeno stojnico, ki je štrlela ven na cesto. V košarah so se smejale oranže, hruške, slive in grmade grozdja.

Fantiči so biti tako zatopljeni v svoj dir, da so v svoji burji prišli stojnici preblizu in se ob njo zadeli. Oranže in hruške in slive so zaplesale po ulici vesel ples. Branjevec ni bilo videti. Bil je gotovo v sobi in radi glasnega mestnega trušča nesreče še opazil ni. Drugih ljudi tudi ni bilo videti. Le naš opazovalec je nerodnost zapazil, a se ni pokazal, ker je hotel videti, kaj bodo dečki storili.

Lahko bi bili kajpada ušli. Dobijo se celo tiči, ki bi takole priliko porabili in si še nepošteno kaj prilastili. Kaj pa naši trije? Takoj se ustavijo, pustijo voziček in začno žurno pobirati sadje, ki se je bilo strkljalo po ulici, ter ga polagati nazaj v košare, kamor je spadalo. Mali bratec na vozu pa skrbno prebrska vreče, da poišče slednjo slivo, ki je ob trčenju odletela v zaboj.

Ko so vse lepo uredili, pa nadaljujejo svojo pot. Nihče jih ni videl, vsaj mislili so tako, a kljub temu so ravnali kot pravi možaki poštenjaki!

Varčnost in delavnost. Stara je pesem, ki se ponavlja menda odkler je človeški rod: ne more zaostati človek, ki je varčen, delaven, pošten in bister.

Angleži pišejo, da je umrl 81 let stari Tomaž Lipton. Še deček je stopil v službo pri trgovcu s pisarniškimi potrebščinami. Ljubil je svojo mater, ki mu je bila zvezda vodnica, in ljubil sv. pismo. S 15 leti se je preselil v Ameriko in dve leti garal na riževem polju. Z 21 leti si je toliko prihranil, da se je vrnil in v Glasgowu odprl trgovino z jestvinami; spal je pod prodajno mizo. Danes pa je v vsakem mestu Anglije trgovina z njegovim imenom!

Kmalu je obogatel, a ni pozabil ubožcev in nekega dne je pogostil 200.000 ubožnih Londončanov, kar ga je stalo 7.000.000 Din! Nikoli ni lenaril, tudi tedaj ne, ko bi že davno lahko počival. Med vojno je pošiljal v Srbijo zdravnike in strežnice, svojo radodarnost pa je pokazal tudi marsikje drugod.